

Dániel könyve – ötvenharmadik rész

A próféta látomások feltárlanak: Az utolsó napok megértése Dániel tapasztalatán keresztül

Jeff Pippenger

2024-01-17

Valamennyi próféta inkább az utolsó napokról szól, mint azokról a napokról, amelyekben élt.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga kora számára szólt, mint a miénk számára, úgyhogy prófétálásuk ránk nézve van érvényben. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok: megíratnak pedig a mi intéseinkre, akikhez az időknek vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amik most hirdettetnek néktek azok által, akik a mennyből küldött Szentlélekkel prédikálták néktek az evangéliumot; amelyekbe az angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12.

„A Biblia e végső nemzedék számára halmozta fel és foglalta egybe kincseit. Az Ószövetség történelmének valamennyi nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és megismétlődik az egyházban ezekben az utolsó napokban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

Dániel Isten népét jelképezi, akik az utolsó napokban a próféta Ige által felismerték, hogy szétszórattak. Amikor erre a tényre felébrednek, kötelesek teljesíteni a Leviticus huszonhat imáját, valamint azt az imát is, amely az utolsó próféta titok megértésére irányul, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt pecsételtetik fel; ezt Dániel második fejezetben mondott imája szemlélteti. Ha és amikor belépnek Dániel tapasztalatába, Gábiel angyal megérinti, tájékoztatja és szól hozzájuk abból a célból, hogy „értelmet és belátást” adjon nekik. A bölcsék azok, akik „megértik” az „ismeret növekedését”, amikor egy próféta titok feltárl.

És tudtul adta nekem, és szólt velem, és ezt mondta: Dániel, most jöttem ki, hogy értelmet és megértést adjak neked. Könyörgéseid kezdetén szózat támadt, és én azért jöttem, hogy tudtadra adjam; mert te igen kedvelt vagy: értsd meg azért a dolgot, és figyelj a látomásra. Dániel 9:22, 23.

Az a látomás, amelynek megértésére Dániel felszólítást kap, a megjelenés „mareh” látomása. Gábiel a nyolcadik fejezetben nem fejezte be a rábízott feladatot, amikor azt a megbízást kapta, hogy értesen meg Dániellel a „mareh” látomást. A kilencedik fejezetben visszatért, hogy befejezze annak értelmezését. A kilencedik fejezetben Dániel már nem a babiloni királyság időszakában él, hanem a médo-perzsa birodalom történelmében.

Amikor Gábiel arra utasítja Dánielt, hogy „értsd meg a dolgot”, és hogy „fontold meg a látomást”, egy olyan mentális elkülönítés folyamatát jelöli meg, amelyet Dánielnek gyakorolnia kell. Az „értsd meg” és a „fontold meg” kifejezésekkel fordított szavak ugyanazt a héber szót adják vissza. Ez a szó a „biyn”, és jelentése: mentálisan elkülöníteni. A „dolog”-nak fordított héber szó a „dabar”, és jelentése: „az Ige”. Gábiel tehát arról tájékoztatja Dánielt, valamint azokat, akiket ő az

utolsó napokban képvisel, hogy helyesen hasogassák az igazság beszédét.

Igyekezzél, hogy Isten előtt megállj, mint kipróbált ember, mint olyan munkás, akinek nincs oka a szégyenkezésre, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét. 2Timótheus 2:15.

A „matter” szó Dániel könyvének tizedik fejezetében, az első versben is használatos, ahol háromszor „thing”-nek van fordítva.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében egy dolog jelentetett ki Dánielnek, akit Baltazárnak neveztek; és a dolog igaz volt, de a rendelt idő hosszú volt; és megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Dániel 10:1.

Az igeversben a „látomás” szó a megjelenés „mareh” látomása, és Dánielnek értelme volt mind a dologra (ügyre), mind pedig a látomásra („mareh”) nézve. A kilencedik fejezet huszonharmadik versében Gábiel arra utasította Dánielt, hogy helyesen különböztesse meg az ügyet és a látomást, a tizedik fejezet első versében pedig értelme van mind az ügyre (dologra), mind a látomásra („mareh”) nézve. Gábiel a kilencedik fejezetben arról tájékoztatja Dánielt, hogy ismerje fel az ügy és a látomás közötti különbséget (helyesen válassza szét azokat). A látomás a „mareh” látomás, az „ügy” vagy a „dolog” pedig a „chazon” látomás.

A nyolcadik fejezetben mindkét látomás azonosításra kerül, és különbségtétel is megfigyelhető, mivel Dániel a „chazon” látomást kívánta megérteni, Gábielnek azonban azt parancsolták, hogy a „mareh” látomást értse meg Dániellel. Amikor Gábiel hozzákezd ahhoz a munkához, hogy Dániellel megértesse a „dolgot” és a „látomást”, tudatja vele, hogy ezek két különböző látomás.

És értésemre adta, és szólt hozzám, és ezt mondta: Dániel, most azért jöttem ki, hogy értelmet és megértést adjak neked. Könnyörgéseid kezdetekor szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem neked; mert te felette igen kedves vagy: azért értsd meg a dolgot, és figyelj a látomásra. Hetven hét szabatott a te népedre és a te szent városodra, hogy vége vettessék a bűnnek, és elpecsételtessenek a vétkek, és engesztelés szereztessék a hamisságért, és elhozassék az örökkévaló igazság, és lepecsételtessék a látomás és a prófétaság, és felkenettessék a Szentek Szentje. Tudd meg azért és értsd meg: a Jeruzsálem helyreállítására és megépítésére adott parancsolat kiadásától a Messiásig, a Fejedelemig hét hét és hatvankét hét léssen; újra megépíttetnek az utcák és a kőfal, mégpedig viszontagságos időkben. És a hatvankét hét után kiirtatik a Messiás, de nem önmagáért; és a következő fejedelem népe elpusztítja a várost és a szenthelyet; és annak vége özönvízszerű pusztulás lesz, és a háború végéig elhatároltatott a pusztulás. És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget; és a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok szárnyán pusztító jön, míg nem a teljes megsemmisülés, ami elhatároltatott, rázúdul a pusztítóra. Dániel 9:22–27.

Gábiel azt kívánta, hogy Dániel felismerje: mind a „chazon” látomásnak, mind a „mareh” látomásnak egyes elemei megjelennek majd abban az értelmezésben, amelyet ő Dánielnek adott. Az értelmezés mindkét látomással foglalkozott, és Dániel felelőssége volt helyesen megkülönböztetni azt a látomást, amely a szentély és a sereg megtaposásáról szólt, attól a látomástól, amely Krisztus megjelenéséhez vezetett a Szentek Szentjében 1844. október 22-én.

Gábiel kijelenti, hogy Artaxerxész Kr. e. 457-ben hozott rendeletétől számítva négyszázkilencven esztendő lett „levágva” az esték és reggelek látomásának kétezer-háromszáz évéből, amely különösképpen a zsidókra vonatkozott. Az imént idézett versekben a „meghatározott” szó háromszor fordul elő, ám a versekben valójában két különböző héber szó szerepel, amelyeket egyaránt „meghatározott”-nak fordítanak. A „meghatározott” szó először a huszonnegyedik versben jelenik meg, és ez a héber szó a „chathak”, amelynek jelentése: „levágni”.

Megállapítja, hogy Izráel próbaideje Artaxerxész harmadik rendeletével kezdődött, és Kr. u. 34-ben, István megkövezésével ért véget. A négyszázkilencven év „levágotott”, és a hosszabb, kétezer-háromszáz éves prófécia keretén belül egy rövidebb prófétai időszakot jelképezett. A „négyszázkilencven” szám a próbaidő jelképe, amint arról Jézus is tanúskodik.

Ekkor hozzámént Péter, és így szólt: Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia, hogy megbocsássak neki? Még hétszer is? Jézus így felelt neki: Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is. Máté 18:22.

A megbocsátásnak vége van, és ezt a véget a „négyszázkilencven” szám jelképezi. A „négyszázkilencven” év a zsidók számára a próbaidő egy időszakát jelenti megszabadításuktól fogva addig, amíg próbaidejük poharát betöltötték István megkövezésekor. A „négyszázkilencven” év kapcsolatban áll a „hétszeres” átokkal is a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében. A Bibliában csak két hely utal arra, hogy a föld élvezi az ő szombatjait. Az első a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében található.

Ha pedig mindezek ellenére sem hallgattok rám, hanem ellenem jártok; akkor én is haraggal ellenetek járok, és én magam hétszeresen fenyítelek meg titeket bűneitekért. Fiaitok húsát fogjátok enni, és leányaitok húsát fogjátok enni. Elpusztítom magaslataitokat, ledöntöm naposzlopaitokat, és holttesteiteket bálványaitok holttesteire vetem, és lelkem megutál titeket. Városaitokat romhalmazzá teszem, szent helyeiteket pusztasággá változtatom, és nem fogom érezni kedves illataitokat. A földet pusztasággá teszem, és ellenségeitek, akik benne laknak, elborzadnak rajta. Szétszórlak titeket a népek közé, és kardot rántok utánatok; földetek pusztasággá lesz, városaitok romhalmazzá válnak. Akkor majd élvezi a föld a maga szombatjait, ameddig pusztán hever, és ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor megnyugszik a föld, és élvezi szombatjait. Mindaddig, amíg pusztán hever, nyugodni fog, mert nem nyugodott a ti szombatjaitok alatt, amikor rajta laktatok. 3 Mózes 26:27–35.

A „hétszeres” büntetés, amelyre a huszonhatodik fejezet négyszer utal, azt jelzi, hogy amikor Isten népe szétszóratik, akkor a föld „élvezni fogja szombatjait”. Dániel és a három jeles férfiú az ellenség földjére szóratott szét Mózes átkának beteljesedéseként, és a hetvenéves szétszóratás a kétezer-öttszázhusz évig tartó szétszóratás jelképes szemléltető tanítása volt. Ez prófétai szemléltető tanítás volt, hasonló Illés három és fél évnyi szárazságához Jezábel üldözése idején. Az a három és fél év három és fél prófétai esztendőt jelképezett, amely ezerkétszázhatvan évnyi pápai uralomnak felelt meg az 538. évtől 1798-ig. A hetven év a „hétszeres” jelképe volt, miként a három és fél év is az ezerkétszázhatvan éves pusztá jelképe volt. Dániel fogságának Jeremiás által megjelölt hetven éve „négyszázkilencven” évet jelképezett.

És az ÚR, atyáik Istene, elküldte hozzájuk követeit, újra meg újra küldvén őket, mert megszánta az ő népét és az ő lakóhelyét. Ők azonban csúfot űztek az Isten követeiből, megvetették az ő igéit, és gúnyt űztek az ő prófétáiból, mígnem felgerjedt az ÚR haragja az ő népe ellen annyira, hogy nem volt többé orvosság. Ezért rájuk hozta a káldeusok királyát, aki fegyverrel ölte meg ifjaikat az ő szenthelyük házában, és nem könyörült sem ifjún, sem hajadonon, sem öregen, sem aggastyánon: mindnyájukat az ő kezébe adta. És az Isten házának minden edényét, nagyot és kicsinyt, az ÚR házának kincseit, a király és fejedelmei kincseit: mindezeket Babilonba vitte. És felégették az Isten házát, lerombolták Jeruzsálem kőfalát, minden palotáját tüzzel égették fel, és minden drága edényét elpusztították. Akik pedig megmenekültek a fegyvertől, azokat Babilonba hurcolta, és szolgálói lettek neki és fiainak mindaddig, míg uralomra jutott a perzsa királyság; hogy beteljesedjék az ÚR igéje, amelyet Jeremiás szája által szólt, amíg az ország le nem töltötte szombatjait; pusztaságának egész ideje alatt nyugodott, hogy beteljesedjék a hetven esztendő. Círusnak, Perzsia királyának első esztendejében pedig, hogy beteljesedjék az ÚR igéje, amelyet Jeremiás szája által szólt, felindította az ÚR Círusnak, Perzsia királyának lelkét, úgyhogy kihirdettette azt egész királyságában, sőt írásba is adta, mondván: Így szól Círus, Perzsia király: A menny Istene, az ÚR, e föld minden országát nekem adta, és ő parancsolta meg nekem, hogy építsek neki házat Jeruzsálemben, amely Júdában van. Ki van közöttetek az ő egész népe közül? Az ÚR, az ő Istene legyen vele, és menjen fel. 2 Krónikák 36:15–23.

A Biblia egyetlen két utalása arra, hogy a föld élvezze szombatjait, Isten népének szétszórásával és a hetvenéves fogsággal kapcsolatos, amely olyan időszakot jelképezett, amely lehetővé tette, hogy a föld élvezze szombatjait. Ez egyenlő volt azoknak a szombatoknak a számával, amelyek idején a zsidók nem engedték meg a földnek, hogy nyugalmat élvezzen. A föld hetvenéves nyugalma annak az összes évnek a jelképe volt, amely alatt megvalósult a lázadás azzal a parancsolattal szemben, hogy a földnek nyugodnia kell. Egyszerű számítással megállapítható, hogy „négy százkilencven” évnyi lázadás alatt összesen hetven év volt az, amikor a föld nem nyugodott.

A kétezer-háromszáz évből négy százkilencven év különített el a zsidók számára kegyelmi időként, és ez a „négy százkilencven” év közvetlen kapcsolatban áll a 3Mózes huszonhatban szereplő „hétszeres” szétszórásával.

A letiprás „chazon” látomása és a huszonháromszáz év végén bekövetkező megjelenés „mareh” látomása különböznek egymástól, ugyanakkor közvetlen kapcsolatban állnak egymással. Miként Dániel esetében, Isten népének is helyesen kell megkülönböztetnie a két látomást, miközben egyidejűleg fel kell ismernie azok egymással való kapcsolatát. A fogság hetven éve, amely ahhoz a három rendelethez vezetett, amelyek megengedték a zsidóknak, hogy visszatérjenek és újjáépítsék Jeruzsálemet, a zsidók „négy százkilencven” évnyi lázadását jelképezte azon szövetséggel szemben, amely szerint a földnek nyugalmat kellett hagyni.

Amikor a harmadik rendelet kijelölte visszatérésük és újjáépítésük lehetőségét, „négy százkilencven” év próbaidőt kaptak, mivel ugyanazon időtartam alatt tétettek próbára, amelyben engedetlenségük Jeruzsálem pusztulásához és szétszórásukhoz vezetett. A második „négy százkilencven év” végén engedetlenségük ismét Jeruzsálem pusztulását és a pogányok közé való szétszórásukat fogja előidézni.

A hetvenéves fogságba hurcolást négyszázkilencven évnvi lázadás előzte meg, és ezt a hetvenéves fogságot újabb „négyszázkilencven év” további lázadás követte.

Az első „négyszázkilencven” éves időszak, amely a föld hetvenévi nyugvását eredményezte, Jeruzsálem pusztulásával ért véget. A „négyszázkilencven” év végén, amely leválasztatott a kétezer-háromszáz évből, Jeruzsálem ismét elpusztított, mert Jézus mindig valamely dolog végét annak kezdetével szemlélteti.

A szó szerinti Izráelnek a szó szerinti Babilonban töltött hetvenéves fogsága a „hét idő” szétszórásának jelképe volt, és White testvérő azonosítja, hogy a szó szerinti Izráelnek a szó szerinti Babilonban töltött hetvenéves fogsága előképe volt a lelki Izráelnek a lelki Babilonban töltött ezerkétszázhatvan éves fogságának.

„Isten földi egyháza e hosszú, szüntelen üldöztetés időszaka alatt éppoly valóságosan fogságban volt, mint Izráel fiai, akiket a száműzetés idején Babilonban tartottak fogva.”
Proféták és királyok, 714.

Az 538-tól 1798-ig terjedő ezerkétszázhatvan év a „hét idő” előképe volt. A hetven év végén a zsidók visszatértek, hogy helyreállítsák és újjáépítsék Jeruzsálemet. Visszatérésük a három rendelet idején jelölte a „mareh” látomás kétezer-háromszáz évének kezdetét (Kr. e. 457), amely Krisztus megjelenéséhez vezetett a Szentek Szentjében 1844. október 22-én. A három rendelet jelölte a profétai időszak kezdetét, és mindhárom rendelet szükséges volt a profétai időszak megkezdéséhez, jóllehet a visszatérést és az újjáépítést már Círus első rendeletével megkezdtek.

„Ezsdás hetedik fejezetében található a rendelet. 12-26. versek. Legteljesebb formájában Artaxerxész, Perzsia királya adta ki Kr. e. 457-ben. Ezsdás 6:14-ben azonban azt olvassuk, hogy az Úr háza Jeruzsálemben „Círus, Dárius és Artaxerxész, Perzsia királya parancsolata [„rendelete”, lapszéli jegyzet] szerint” épült fel. E három király a rendelet megindításával, megerősítésével és teljessé tételével arra a tökéletességre juttatta azt, amelyet a prófécia megkívánt ahhoz, hogy a 2300 év kezdetét megjelölje. Ha Kr. e. 457-et, azt az időt, amikor a rendelet teljessé lett, a parancsolat időpontjának tekintjük, nyilvánvalóvá válik, hogy a prófécia minden, a hetven hétre vonatkozó meghatározása beteljesedett.” A nagy küzdelem, 326.

1798-tól 1844-ig a Jelenések könyvének három angyala belépett a profétai történelembe, és miként a három rendelet jelölte ki a kétezer-háromszáz éves prófécia kezdetét, úgy e három angyal jelölte annak lezárulását. A profétai időszak a harmadik angyal megjelenésével ért véget, miként a harmadik rendelet megjelenésével kezdődött, mert Jézus mindig valamely dolog végét annak kezdetével azonosítja.

A zsidók az első rendelet alatt kezdtek visszatérni, és a második rendelet történetében fejezték be a templomot. A harmadik angyal 1844. október 22-én érkezett meg, és e dátum előtt a milleriták befejezték a lelki templomot, amelynek újjáépítésére kijöttek a lelki Babilonból. Annak be kellett teljesednie, mert 1844. október 22-én a szövetség követe hirtelen el kellett hogy jöjjön az ő templomába. Az a templom a millerita nép volt, amely 1844. október 22-én szövetségre lépett, és amelyről Péter kijelenti, hogy templom volt.

Ti magatok is, mint élő kövek, lelki házzá épültök fel, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat mutassatok be, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Isten előtt. 1Péter 2:5.

A millerita templom 1798-tól 1844-ig épült, ami negyvenhat évnek, prófétai értelemben pedig három napnak felel meg, mert Krisztus kijelentette, hogy három nap szükséges egy templom felépítéséhez.

Közel volt a zsidók paskája, és Jézus felment Jeruzsálembe. És a templomban talált ökr-, juh- és galambárosokat, valamint pénzváltókat, amint ott ültek. És miután kötelekből ostort készített, mind kiűzte őket a templomból, a juhokat és az ökröket is; a pénzváltók pénzét pedig kiszórta, és asztalaikat felborította. A galambárosoknak pedig ezt mondta: Vigyétek el ezeket innen; ne tegyétek Atyám házát kereskedés házává. És tanítványai visszaemlékeztek, hogy meg van írva: A te házad iránti buzgalom emészt engem. Erre a zsidók megszólaltak, és ezt mondták neki: Miféle jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed? Jézus felelt, és ezt mondta nekik: Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt. Ekkor a zsidók ezt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd azt? Ő pedig testének templomáról szólt. János 2:13–21.

White testvér rámutat arra, hogy amikor a szövetség követe hirtelen eljött az ő templomába, amint azt Malakiás könyve ábrázolja, ez az előrejelzés akkor teljesedett be, amikor Krisztus megtisztította a templomot, amint az éppen az imént a János evangéliumából vett szakaszban azonosításra került.

„Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és eladóitól, kijelentette küldetését, hogy megtisztítsa a szívet a bűn szennytől, a földi vágyaktól, az önző kívánságoktól, a gonosz szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. »Ímé, elküldöm az én követemet, és ő megkésztíti előttem az utat: és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetség követe, akit ti kívántok: ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? és kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? hiszen olyan ő, mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja. És belül mint ezüstolvasztó és -tisztító, és megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazsággal vigyenek áldozatot az Úrnak.« Malakiás 3:1–3.” Jézus élete, 161.

A János második fejezetében említett templom felépítése negyvenhat esztendeig tartott, és Jézus azt mondta, hogy a lerombolt templomot három nap alatt felépíti. Az 1798-tól 1844-ig terjedő idő negyvenhat év, és ez a Jelenések tizennegyedik fejezetének három angyala (napjai) eljövetelét jelöli, amelyet előképezett az a három rendelet, amely megindította a kétezer-háromszáz éves próféciaát. A negyvenhat év az az időszak, amelyben Krisztus felépítette a millerita templomot, mert azt megelőzően a lelki szentélyt és a lelki Izraelt a lelki Babilon taposta el.

Amikor Krisztus szolgálatának kezdetén, a páska idején megtisztította a templomot, beteljesítette a szövetség Követéről szóló próféciaát, amely Malakiásnál úgy áll előttünk, mint aki hirtelen eljön az ő templomába. 1844. október 22-én Krisztus hirtelen eljött az ő templomába, és negyvenhat évébe telt, míg felépítette lerombolt templomát.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak eljövedele a szentek szentjébe a szentély megtisztítására, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövedele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 tárja elénk; valamint az Úr eljövedele az Ő templomába, amelyet Malakiás jövendölt meg — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt ábrázolja a vőlegény menyegzőre való megérkezése is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban, Máté 25-ben ismertet.” A nagy küzdelem, 426.

Az első harag 1798-ban ért véget, az utolsó harag vége pedig 1844-ben volt. A negyvenhat éves időszak kezdete, amelyben Krisztus felépítette a millerita templomot, szemléltette a végét, mert mind a kezdetet, mind a befejezést Istennek az Ő népe elleni haragja lezárulása jelölte meg; Jézus ugyanis mindig azonosítja valamely dolog végét annak kezdetével.

A következő cikkben folytatjuk Dánielhez intézett Gábiel útmutatásának tanulmányozását.

„A Jelenések könyvét meg kell nyitni a nép előtt. Sokakat arra tanítottak, hogy az lezárt könyv, ám csak azok számára van lezárva, akik elutasítják az igazságot és a világosságot. A benne foglalt igazságokat hirdetni kell, hogy az embereknek alkalmuk legyen felkészülni azokra az eseményekre, amelyek oly hamarosan bekövetkeznek. A Harmadik Angyal üzenetét úgy kell bemutatni, mint a pusztuló világ üdvösségének egyetlen reménységét. ”

„Az utolsó napok veszedelmei ránk törtek, és munkánkban figyelmeztetnünk kell az embereket arra a veszélyre, amelyben vannak. Ne maradjanak érintetlenül azok az ünnepélyes jelenetek, amelyekről a prófécia kijelentette, hogy hamarosan bekövetkeznek. Isten követői vagyunk, és nincs vesztegetni való időnk. Akik Urunk Jézus Krisztus munkatársai kívánnak lenni, mély érdeklődést fognak tanúsítani az e könyvben található igazságok iránt. Tollal és szóval azon fognak fáradozni, hogy világossá tegyék azokat a csodálatos dolgokat, amelyeket Krisztus azért jött el a mennyből, hogy kijelentsen.” Signs of the Times, 1906. július 4.